

TABAJDI JÓZSEF Tavaly összesen negyvenhat alkalommal állt rajthoz.

Annyi kilométert tett már meg, hogy az talán az Egyenlítő kétszeri körbefutására is elég lenne.

Mint mondja, sohasem volt rá jellemző, hogy feladjon egy versenyt.

LEFUTNÁ A MARATONT 72 ÉVESEN IS

Ötven év alatt vagy kétszázszor futotta le a maratoni távot Tabajdi József, aki talán arra a legbüszkébb, hogy negyedszázadon keresztül egyszer sem hiányzott a Budapest Maratonról és teljesítette a Spárta és Athén közötti 246 km-es távot, a Spartathlont is. A 72 éves atléta manapság is gyakran jár versenyekre, tavaly 46 alkalommal állt rajthoz. Ameddig jólesik és az egészségemre nem káros, csinálom! – jelentette ki a hosszútávúto, amikor kiskunhalasi otthonában felkerestük.

Tapodi Kálmán

– Szülőhelyemen, Szabadszálláson kezdtem el futni. Akkoriban ez igencsak szokatlan időöltés volt, miközben a háztáji gazdálkodásba is be kellett segíteni. No, engem aztán valami csodabogárnak is néztek emiatt, és akadt olyan ismerős is, aki fel akart venni az autójába, hogy ne kelljen futni hazafelé. Még anyáméknak is szoltak, hogy láttak futni az úton, mi a baj a jóskával, hiszen van annak motorja is – mesélte nevetve Tabajdi József, akinek otthonában a polcok roskadoznak a serlegetektől és az érmeiktől. – Végül elfogadták, hogy ilyen vagyok és az 1960-as évektől komolyabban kezdtem el foglalkozni a sportággal. A Fradiba kerültem, de az 1500 és 3000 méter túl rövid volt, meg nem is voltam elég gyors, de a hosszabb távokon kitaróbb voltam. Az FTC-ben aztán megszűnt az atlétikai szakosztály, s a Budapesti Spartacushoz kerültem, ahol a saját magam edzője lettem. Habár jó csapat verődött ott össze és sok jó hosszútávúto volt abban az időben, vagy húszan futottak 2 óra 30 perc körüli időket a maratoni távon. Közöttük értem el a legjobb helyezésemet, egy 5. helyet az országos bajnokságon. Aztán a Spári is feloszlott, mi meg ideköltöztünk a feleségemmel Kiskunhalasra. Manapság kevesebb a kiemelkedő hosszútávúto, aminek talán az lehet az oka, hogy kevesen vállalják a felkészüléssel járó kemény munkát, s emiatt nem is olyan népszerű ez a sportág. Nagy akaraterő és kitartás kell a hosszútávútohoz – vélekedett Tabajdi József, aki volt úgy, hogy egy évben hét maratont is teljesített.

– A profik általában 3-4 alkalommal futnak egy évben, és valóban jobb, ha hosszabb szünetek vannak a versenyek között. Nagyon szeretek versenyezni, tavaly negyvenhatosra álltam rajthoz, de engem nem az eredményesség érdekel, hanem maga a részvétel, hiszen nekem életemem a futás – vallotta be a magyar hosszútávúto doyenje.

– Hétvégeken akkor nem sokat lehetett egy évben idehaza látni? – tettük fel a kérdést,

Tabajdi József otthonában serlegek és érmek sora tanúskodik a ma hetvenkét esztendősi férfi sportolói sikereiről

miközben Eszter asszony, a feleség is mosolyogva bólogt.

– A nejem is szabadszállási és ő már így ismert meg és hamar közös nevezőre jutottunk abban, hogy nekem a futás a szenvedélyem. Járhatnak akár kocsmába is, de én ezt szeretem csinálni.

– Meddig lehet még teljesíteni a távokat?

– Ameddig jólesik, amíg nem csak erőlködés a futás és ameddig az egészségre nem káros. Mostanában ugyan már nem bírok egyenes derékkal futni, próbálom, de hamar visszagörnyedek. Így született most ez a furcsa stílusom, de működik és ez a lényeg. Úgy szoktam fogalmazni, hogy szervezileg jól vagyok, csak szerkezetileg akadnak gondjaim.

– Mi volt a legemlékezetesebb verseny, egyáltalán számon lehet-e tartani, hány kilométert tett meg futva a pályafutása során?

– Próbáltam már összeadni, de pontos számot nem tudnék mondani, bár az Egyenlítő két-szer, de az is lehet, hogy többször körbefuthattam volna. Negyvenéves voltam, amikor az egyéni csúcsumat elértem, s

2 óra 27 perc alatt sikerült lefutni a maratoni távot. Később jöttek a hosszabb szakaszok is. A Bécs-Budapest távot is többször teljesítettem, akárcsak a 267 kilométeres Nyíregyháza-Budapest útvonalat. Az 1992-es Spartathlon mégis az egyik legszebb emlékem. Közel kétezer méteres szintkülönbség mellett jelentős hőmérséklet-ingadozással is kalkulálni kellett a 246 kilométeres távon, s nem véletlenül tartják a világ egyik legkeményebb futóversenyének. Nappal 35-40 fok van, de fent a hegyen 4-5 fokra is lehűl a levegő. A görögök hősöknek is tekintik, akik ezt teljesítik. Fél távnál még élen álltam, de a vádlím nem bírta és végül 30 óra 29 perc alatt értem a célba, s nekem is járt az olajja koszorú.

■ Számomra a futás ötven százalékos sport, s ugyanakkor arányban élmény.

– Van valami különleges csodaszor, ami segít a távok leküzdésénél?

– Nincs, de sokan esküsznek a maguk által összeállított frissítőkre. Habár a Nyíregyháza-Budapest távon nekem régebben a banán-sör összeállítás nagyon bejött. Néhány kilométerenként pár falat banán és

egy pici sör volt a frissítőm. Mi-re Pestre értem, úgy 6-8 üveggel el is fogyhatott a másfél nap során.

– Mi motiválja az embert közel 72 évesen is az indulásra? Volt már úgy, hogy feladta?

– Nem volt jellemző rám, hogy feladjam, a két kezemen meg tudnám számolni, hány-szor történt ilyen. Nem voltam különösebben sérülékeny sem. Persze, vannak holtpontok, néha fájdalmas a futás során, de menni kell tovább és azok idővel elmúlnak. A futás számomra ötven százalékos sport, ötven százalékos élmény. Engem például felbőgöl, ha szép tájon haladunk, elidővel elmúlnak a fáradtságok és gyönyörködöm ezeken a helyeken. A társaság miatt is nagyon kedvelem a futókat és szinte mindenütt van ismerősöm, akikkel a versenyt követően leülhetünk beszélgetni és meginni egy-két sört. Az viszont baj, hogy az én korosztályomban már egyre kevesebben jövőnk össze.

– Napi edzésekkel készül a versenyekre?

– Régebben többet edztem,

de manapság már ritkábban, csak a szinten tartás miatt, ám a korábban összeszedett állóképességem is sokat segít. A városban kerékpárral közlekedem, az is egyfajta mozgás. A hőseget jól viselem, hiszen tizenkilenc évig voltam karbantartó a halasi sportpályán, és szerencsémre a betegségek is elkerültek, gyógyszerekre sem kellett még költenem. Igaz, idén tavasszal volt egy sérvműtét, ami miatt másfél hónapot kihagytam.

– Akadnak-e követői Halason?

– Szerencsére többen is voltak és akadnak közöttük kitaróbbak, akik nem adták fel és ma is versenyeznek. Talán Jeszenszky Péter közülük a legismertebb, aki tizennégyszerez „vasember”. Szerencsére mindig akadnak fiatalok, akik elkezdik a futást, amit én is munka mellett csináltam, hiszen sohasem volt sportállásom.

– Triatlonnal nem próbálkoztott?

– A halasi triatlonszereken rajthoz szoktam állni, de én csak olyan strandúzó vagyok és mindig utolsónak kecmergem ki a vízből. A biciklizés és a futás az még benne, de az úszás miatt nem gondol-

Névjegy

TABAJDI JÓZSEF SZÜLETETT: 1941-BEN Szabadszálláson, ahol a sportolást kezdte.

SPORTOLÓI ÉLETÚTJA: A katona-ság után az 1960-as években az FTC-be igazolt, majd pályafutását a Bp. Spartacusban folytatta.

1968-BAN 5. helyezést ért el maratoni futásban az országos bajnokságon.

1969-BEN KÖLTÖZÖTT a fővárosból Kiskunhalasra.

1981-BEN ÉRTE el legjobb maratoni időeredményét (2.27:10 óra).

1992-BEN TELJESÍTETTE a Spárta és Athén közötti Spartathlon összesen 246 kilométeres távját.

A BÉCS-BUDAPEST viadalt összesen tíz alkalommal teljesítette, pályafutása során több mint kétszáz maratoni versenyen indult, a Budapest Maraton első huszonöt évében – egyedülként – pedig minden alkalommal, valamennyi esztendőben rajthoz állt.

CSALÁDI ÁLLAPOT: nős, három gyermek édesapja.

hattam soha komolyan a triatlona.

– Mennyi idő alatt sikerül teljesíteni manapság a több mint 42 km-es maratoni távot?

– Hát egy kicsit lelassultam – mondja nevetve. – Hiszen dupla annyi időbe telik, mint egykoron. A lényeg azonban, hogy rajthoz állhassak. Nyugdíjasként ingyen utazom és ezt ki kell használnom, de néha a menetrend közbeszól. Legutóbb Kecskeméten indultam a Domb-futáson és onnan el akartam utazni a tatai miniaratonira is, de nem volt megfelelő járat, így arról lemaradtam.

– A Budapest Maratonon az egyetlen olyan induló volt, aki az első huszonöt versenyen rajthoz állt.

– Sokan ismernek emiatt és jó néhányan gratuláltak a teljesítményemhez. Szép kupát is kaptam. De sajnos a soron következő megmértem ki kellett hagynom, de ideén szeretnék újra indulni. Igaz, én soha nem a díjakért futottam, hanem azért a jó érzésért, hogy sikerült legyőznöm a távot.

– A családban akadnak követői?

– Három gyermekünk van. A harminchétf éves József fiaam több versenyen is indult már, legutóbb a Szelidi-tónál együtt versenyeztünk. Az idősebb lányom, Tünde is rendszeresen fut a barátjával. Kisebbségi lányom is futott, de most egyéves gyermeke köti le az idejét. Feleségem is megpróbálkozott ezzel a sporttal, ám ő inkább csak figyeli az eredményeinket. Abban viszont bízom, hogy a két és fél éves Panni unokámhamarosan nekivághatunk egy ovis táv teljesítésének.

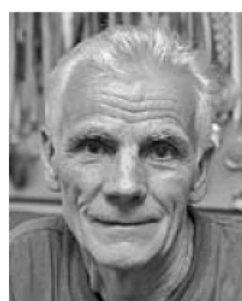
A barátai különleges programmal köszöntötték a születésnapján

TABAJDI JÓZSEF sportpályafutása során Európa sok szegletében futott már. Mint mondja, manapság egészen kiváló sportfelszerelések kaphatók, nem úgy, mint amikor „frostitalpas” cipőkben elkezdte a sportolást.

– ÉRDEMES áldozni ezekre a felszerelésekre, mert sokat segítenek – tanácsolta a veterán atléta, aki a barátai különleges meglepetéssel várták a 60. születésnapján. Megszervez-

tek egy közös futást a szülőhelyétől, Szabadszállástól a lakhelyéig, Kiskunhalasig. – A fiúk kicsit túllóttek a célon, hiszen úgy tervezték, hogy stílszerűen 60 km lesz a táv, de amikor lemérték, kiderült, hogy a 70-hez közelebb volt. Ez azonban csak a jó hangulatot erősítette, hiszen a barátság erről is szól – mesélte Tabajdi József, aki nemrégiben ismét szülővárosában járt feleségével.

– SZABADSZÁLLÁSON a református templomban szokták köszönteni a jeles évfordulókat ünnepi házasújságokat, és mi is ott voltunk, hiszen ebben az esztendőben ünnepeljük a negyvenötödik házassági évfordulókat, így nekünk is járt a köszöntés és az emlékkönyv – számolt be lapunknak Kiskunhalas város Pro Urbe-díjas futója, aki sportpályafutásáért a megye elismerését vehette át.

Tabajdi Józsefnek fontos a futás